

Sygn. akt: III U 626/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania E. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania E. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20 marca 2013r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

E. D. wniosła odwołanie od decyzji ZUS Oddział w P. z dnia 20.03.2013r., którą to decyzją ZUS odmówił uchylecia decyzji ZUS z dnia 12.10.2011r., w części w której decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od 1.10.2011r. do 31.08.2012r. Odwołująca podniosła, że wstrzymanie wypłaty emerytury jest niezgodne z Konstytucją i orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 14.04.2008r. wnioskodawczyni przyznano prawo do emerytury wcześniejszej od 1 marca 2008r. Na dzień przyznania emerytury wnioskodawczyni była zatrudniona w Zespole Szkół Zawodowych w O.. Wobec powyższego ZUS zawiesił wypłatę emerytury od dnia jej przyznania.

Od 1 marca 2009r. wypłata emerytury podlegała dalszemu zawieszeniu ponieważ wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie i osiągała przychód w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 22.11.2010r. ZUS przyznał wnioskodawczyni od dnia 1.11.2010r. prawo do emerytury ze zmienioną wysokością świadczenia z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wobec zmiany przepisów – ZUS decyzją z dnia 14.09.2011r. ZUS wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia od dnia 1.10.2011r.

Kolejną decyzją z dnia 19.09.2012r. ZUS wznowił wypłatę emerytury od dnia 1.09.2012r.tj. od dnia następnego po rozwiązaniu stosunku pracy.

(dowód: niesporne, decyzje w aktach rentowych).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. Trybunał Konstytucyjny (sygn. akt K 2/12) orzekł, iż art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Treść sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego mogłaby nasuwać wniosek, że dotyczy wszystkich osób, które uzyskały prawo do emerytury przed dniem 01.01.2011r. Jednakże z uzasadnienia tego wyroku w sposób jednoznaczny wynika, że Trybunał Konstytucyjny uznał, że **art.103a w/w ustawy jest niekonstytucyjny jedynie w stosunku do osób, które uzyskały prawo do emerytury w przedziale czasowym od dnia 08.01.2009r. do dnia 31.12.2010r.**

Trybunał Konstytucyjny wywodził bowiem, że osoby, które uzyskały prawo do emerytury w powołanym powyżej okresie, podejmowały decyzję o przejściu na emeryturę w stanie prawnym, który nie nakazywał rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, aby emerytura mogła być wypłacana. Wobec powyższego działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, ubezpieczeni ci podjęli decyzję co do przejścia na emeryturę. Trybunał Konstytucyjny argumentował, że gdyby wiedzieli oni, że nastąpi zmiana stanu prawnego, uzależniająca realizację prawa do świadczenia emerytalnego od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, ich decyzja mogła być inna, bo z perspektywy dokonanej nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS i objęcia nią także tych osób, okazała się dla nich niekorzystna.

Tymczasem odwołująca uzyskała prawo do emerytury przed dniem **8 stycznia 2009r.** co w ocenie Sądu ma decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie.

Wnioskodawczyni uzyskała prawo do emerytury od dnia 01.03.2008r. Obowiązywał wówczas **art.103 ust.2a** ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Ponieważ wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy – wypłata jej emerytury od razu uległa zawieszeniu. Oznacza to zatem, że odwołująca - decydując się na przejście na emeryturę w takim stanie prawnym – godziła się na to, aby jej emerytura była zawieszona.

Następnie nowelizacją wprowadzoną ustawą z dnia 21.11.2008r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. z 2008r., Nr 228, poz.1507 ze zm.) – art.103 ust.2a w/w ustawy został uchylony z dniem 08.01.2009r. W konsekwencji osoby, które przechodziły na emeryturę po tej dacie, nie musiały rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, aby

ich emerytura była wypłacana. Nadto kolejną zmianą było wówczas to, że osoby mające prawo do emerytury mogły złożyć wniosek o podjęcie jej wypłaty.

W ocenie Sądu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. nie ma zastosowania do odwołującej. Wnioskodawczyni przechodząc na emeryturę dnia 01.03.2008r., godziła się, aby wypłata jej emerytury była od razu zawieszona z uwagi na treść art.103 ust.2a w/w ustawy, gdyż nie rozwiązała stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Obowiązujący od dnia 01.01.2011r. art.103a w/w ustawy jest jedynie powtórzeniem brzmienia art.103 ust.2a w/w ustawy. Odwołująca nie została zatem zaskoczona przez ustawodawcę niekorzystną dla siebie zmianą przepisów. Wręcz w przypadku odwołującej można stwierdzić, że w porównaniu z przepisami, które obowiązywały, gdy przechodziła ona na emeryturę, ustawodawca dokonał korzystniejszej dla niej zmiany przepisów, która umożliwiła okresowe wypłacanie jej emerytury pomimo, iż nie rozwiązała ona stosunku pracy z pracodawcą, u którego pracowała przed emeryturą. Zatem w przypadku odwołującej nie można stwierdzić, aby nastąpiło naruszenie zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającej z art.2 Konstytucji RP.

E. D. po raz pierwszy wystąpiła o emeryturę w 2007r., składając w 2010r. wniosek o przyznanie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym chciała jedynie uzyskać emeryturę w wyższej wysokości. Po przyznaniu jej emerytury decyzją z dnia 22.11.2010r. ZUS jedynie porównał wysokość obu emerytur i kontynuował wypłacanie tej emerytury, która była wyższa. Gdyby odwołująca nie złożyła w 2010r. wniosku o emeryturę, aż do rozwiązania przez nią stosunku pracy (31.08.2012r.) byłaby jej wypłacana emerytura wcześniejsza, przyznana decyzją z dnia 14.04.2008r. dlatego zdaniem Sądu należy uznać, że przesądzające znaczenie w sprawie ma data przyznania jej emerytury po raz pierwszy, tj. data 01.03.2008r.

Niezależnie od podniesionych powyżej okoliczności, Sąd miał również na uwadze to, że zgodnie z przepisem art. 190 ust. 1 Konstytucji RP - orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

W uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku (pkt 9) Trybunał Konstytucyjny wskazał, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw traci moc art.28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Sentencja wyroku została ogłoszona w dniu 22 listopada 2012r.

W świetle powyższego ewentualna wypłata emerytury przysługiwałaby wyłącznie od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw, tj. **od dnia 22 listopada 2012r.** Sąd Okręgowy podziela w pełni pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w postanowieniu z dnia 21 marca 2000r. (K 4/99), w którym TK podniósł, że nie ulega wątpliwości, iż bezpośrednim skutkiem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego (określonych przepisów lub norm) z Konstytucją, jest utrata mocy obowiązującej przepisów niezgodnych z konstytucją z dniem wejścia w życie orzeczenia Trybunału lub w innym terminie określonym przez Trybunał (art. 190 ust. 3 zd. 1 konstytucji). Akt normatywny lub jego część (konkretnie oznaczone przepisy) uznane przez Trybunał za niezgodne z konstytucją zostają usunięte z porządku prawnego, przestają być jego elementem. Orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności z konstytucją aktu normatywnego lub jego części powoduje bezwzględne, bezwarunkowe i bezpośrednie zniesienie (kasację) przepisów (norm) w nim wskazanych. Następuje to niezależnie od działań innych organów państwowych.

Użyty w art. 190 ust. 3 konstytucji termin "utrata mocy obowiązującej" nie może być uważany ani za w pełni tożsamy z uchycieniem określonego przepisu z mocą ex nunc, ani ze stwierdzeniem jego nieważności z mocą ex tunc. Oznacza on bowiem w szczególności, iż - choć niezgodny z konstytucją - akt normatywny jednak przez pewien czas obowiązywał, utracić moc obowiązującą mogą bowiem tylko przepisy, które wcześniej cechę taką posiadały. Poza tym ze sformułowania tego przepisu ustawy zasadniczej wynika, iż orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające

niezgodność określonego przepisu (przepisów) z konstytucją wywiera skutki prawne od dnia ogłoszenia w sposób określony w art. 190 ust. 2 konstytucji, a więc na przyszłość. Oznacza to, że zasadniczo nie ma ono mocy wstecznej, czyli nie odnosi się do kwestii obowiązywania tego przepisu w okresie od dnia jego wejścia w życie do dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Biorąc z kolei pod uwagę art. 190 ust. 4 konstytucji TK stwierdził, iż orzeczenia w sprawach indywidualnych mimo ich wydania na podstawie obowiązujących przepisów prawa, których niezgodność z konstytucją stwierdził później Trybunał, podlegać mogą weryfikacji w szczególnych trybach postępowania. Utrata mocy obowiązującej w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest więc czymś z założenia innym niż uchylenie aktu normatywnego w wyniku działań organów prawodawczych. Uchylenie nie jest jednoznaczne z likwidacją skutków prawnych, które w okresie swego obowiązywania wywołał uchylony przepis, a także nie powoduje, że przepis ten nie będzie nadal stosowany na mocy norm międzyczasowych. Uchylenie nie jest więc całkowitym wyeliminowaniem określonego przepisu z porządku prawnego, ale z reguły tworzy szczególną sytuację współistnienia "nowej" regulacji z poprzednio obowiązującą.

Z tych wszystkich względów, Sąd uznał, że prawidłowa jest zaskarżona decyzja, którą ZUS odmówił uchylenia decyzji z dnia 12.10.2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 31.08.2012r..

Mając to na uwadze, Sąd oddalił odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.